

سیاستگذاری در زمینه فضاهای عمومی شهری ایران در دوره پهلوی اول

نسرین سلجوقی 1، نسیم سلجوقی 2

1 دانشجوی کارشناسی ارشد، دانشکده معماری و هنر، دانشگاه آزاد مشهد، ایران

2 کارشناسی معماری، دانشکده معماری و هنر، دانشگاه آزاد مشهد، ایران

چکیده

دوران قاجار، دوران تضاد در اندیشه ها و گرایش های معمارانه می باشد؛ به تعبیری با دنیایی دیگر و معماری ای دیگر روبرو هستیم. این دوران را می توان دوران نفوذ سطحی معماری غرب در ایران نام نهاد. نتیجه این تنوع و تضاد ظهور سبک ها و گرایش های مختلف در حوزه های معماری و طراحی شهری است. شرایط اسف بار فضاهای شهری ایران در این دوران که به علت بی کفایتی حاکمان آن نتوانسته بود همگام با نیازهای روز خود را ارتقاء دهد، زمینه تحول در دوران بعدی (دوران پهلوی) را فراهم آورد. روش تحقیق حاضر بر مبنای مطالعات کتابخانه ای و بررسی اسناد و مدارک معتبر تاریخی می باشد. هدف این تحقیق، تبیین چگونگی سیاست های شهری دوره پهلوی اول در زمینه فضاهای عمومی شهری است. نتایج به دست آمده حاکی از این امر است که سیاست دولت ایران در فاصله سال های 1320-1299 ه.ش، برای ایجاد تأثیر عمیق در زندگی مردم و انجام تحول و تجدید در عرصه های سیاسی، اجتماعی و اقتصادی منجر به شکل گیری فضاهای جدید شهری شد؛ که منعکس کننده نمادهای تحول مذکور بودند. اقدامات و تحولات صورت گرفته در سال های مورد اشاره نخست مبنای خود را در وضع قوانین و مقررات یافته و سپس تمرکز خود را در عرصه های اجرایی قرار داد. تحولات مربوط به فضاهای عمومی شهری در مقطع سال های 1320-1299 ه.ش، در نهایت خود را به عنوان یک تحول الگویی به نمایش نهاد.

واژه های کلیدی: واژه های کلیدی: سیاست شهری، فضاهای باز شهری، دوره پهلوی، تهران، ایران